

on-line >>> www.alnari.rs
mail to >>> office@alnari.rs

Naziv originala:
Marisa Merico
MAFIA PRINCESS

Copyright © 2010 by Marisa Merico
Translation Copyright © 2011 za srpsko izdanje Alnari d.o.o.

Photo Copyright © 2010 by Marisa Merico

Cover Illustration © iStockphoto.com/ftwitty, HildenDesign

ISBN 978-86-7710-618-8

Ova knjiga štampana je na prirodnom recikliranom papiru od drveća koje raste u održivim šumama. Proces proizvodnje u potpunosti je u skladu sa svim važećim propisima Ministarstva životne sredine i prostornog planiranja Republike Srbije.

MARIZA MERIKO

sa Daglasom Tompsonom

PRINCEZA
MAFIJE

Prevela Sanja Bošnjak

alnari
PUBLISHING

Beograd, 2011.

Za Laru i Frenka

„Porodica – taj voljeni oktopod od čijih
pipaka nikada sasvim ne pobegnemo, niti
to, u dubini duše, ikada sasvim želimo.“

DODI SMIT

OSVAJAM ZAMAK, 1948.

„Ali ne želim da idem među ludake“, izjavi Alisa.

„O, tu nema pomoći“, odgovori Mačka:

„Ovde smo svi ludi. Ja sam luda. Ti si luda.“

„Kako znaš da sam luda?“ upita Alisa.

„Sigurno jesi“, odvrati joj Mačka.

„Ili ne bi dolazila ovamo.“

LUIS KEROL,

ALISA U ZEMLJI ČUDA, 1865.

PREDGOVOR

*„Sanjaj kao da ćeš živeti večno, živi
kao da ćeš umreti danas.“*
DŽEJMS DIN, 1954.

Ubili su mi kuma pištoljem kalibra 7,63 dok je sedeo na svojoj omiljenoj berberskoj stolici i čekao brijanje.

Razorni metak iz vrlo precizne puške razneo je teme tatinom rođaku kada je izašao iz kuće, u trenutku dok je žurno prelazio razdaljinu između ulaznih vrata i blindiranog automobila.

Jedan stric mi je pokošen automatskom paljbom dok je služio vino u svom kafiću za vreme ručka.

Ubrzo nakon toga, čovek koji je izdao naredbe za ova ubistva ubijen je u pritvoru, dok je u nedelju ujutru radio vežbe u zatvorskom dvorištu. Strelac koji je ciljao sa zgrade izvan zatvorskih zidina smestio mu je puščani, eksplozivni metak u čelo.

Sa gotovo sedamsto poginulih boraca i nevinih ljudi, nasilje se širilo iz dana u dan i porodica mi je patila. I zato sam, sa devetnaest godina, pristala da odvezem na jug pošiljku vojnog naoružanja ugaranu u tajni pregradak porodičnog prilagođenog „sitroena“, koji je obično korišćen za prevoz heroína.

Naslagali smo automatske pištolje, obične pištolje i puške, furtule sa municijom, prsluke i jakne otporne na metke pored težeg oružja: „kalašnjikova“, onih strašnih AK-47 koje mogu da ispale šeststo pedeset metaka u minuti, i bazuka koje dižu blindirana vozila u vazduh.

Kao da prvo pakuješ džempere i suknje u kofer za odmor, tako da ispeglane komade položiš na ravnu površinu, a neseser i cipele uguraš u uglove.

Bila sam premlada da shvatim složenost svega što se dešavalo, i previše zaljubljena u dečka koji je išao sa mnom da bih se plašila – čak i kada su karabinijeri zastali da proćaskaju pored našeg automobila, u koji smo sakrili dovoljno oružja da započnemo treći svetski rat.

Nismo se plašili ničega na svetu. Osećali smo se kao da idemo na porodično letovanje.

Posle naše isporuke, rat je postao još žešći. Suparničke porodice nisu imale mogućnosti da nabave vojnu opremu poput jugoslovenskih ručnih bacača kakve smo mi doneli. Borbeni odredi su se sastojali od četvorice muškaraca: vozača, strelca sa automatskim „benelijem“ od dvanaest kalibara, čuvenog po ubistvenoj mehanici za ulično ratovanje, i dvojice muškaraca sa automatskim pištoljima. Ruski protivtenkovski raketni bacači bili su u blizini. U blizini su takođe bili i požarni timovi da spale neprijatelje koje bi zatim obarali pušcanom vatrom dok su se borili da pobegnu iz plamena.

Ipak, nije sve bilo jednostrano. Stric Domeniko – predivan čovek, pun smeha i zabave, brat moje nane, jedan od mojih omiljenih stričeva – ubijen je kada je išetao na balkon svoje spavaće sobe da popuši cigaru.

Koliko ljudi ima rođake na koje pucaju i koje ubijaju? Ja sam s tim odrasla.

To su bila bezumna vremena.

Princeza mafije

Nasilje se suprotstavljalo nasilju i čak i tada mi je bilo jasno da će pobednik biti onaj koji ima više smrtonosne opreme. I smrtonosnije namere.

Sve sam to saznala jer je, čak i pre nego što sam rođena, nasilje bilo od suštinske važnosti za moj život.

Ono me je i rodilo.

POGLAVLJE 1.

GUCCI GUCCI COO

Fidarsi é bene, non fidarsi é meglio.
(Verovati je dobro, ne verovati je bolje.)
ITALIJANSKA IZREKA

Rođena sam na naninom kuhinjskom stolu. Pojavila sam se nerado, baš na vreme za doručak, u središnjoj prostoriji njene kuće na Trgu Prealpi u Milanu.

Bio je to isti sto na kome je nana rodila njenih dvanaestoro dece, uključujući i najmlađu, Anđelu, koja je stigla samo četiri nedelje pre mene.

Moja majka nije imala kontrakcije. Potrajalo je dok me nije rodila i nanini ukućani nisu na to bili navikli.

„Guraj! Guraj, guraj!“ vikala je na nju nanina prijateljica Frančeska, babica.

Mama nije gurala, uopšte. Nije znala zašto dižu toliku buku. Bila je ošamućena. Nije joj preostalo nimalo snage. Porađala se već više od dvanaest sati.

„Hajde, guraj!“

Nana nije razumela ovo odlaganje. Kada je ona prethodnog meseca rodila Anđelu, linija proizvodnje je tekla glatko kao i uvek.

Ova budalasta Engleskinja na kuhinjskom stolu jednostavno nije imala pojma kako se rađaju deca. Vikanje nije pomagalo. Porodica je bila budna veći deo noći; tumarali su unaokolo, zevali, trudili se da budu u pripravnosti, ali kafa već satima nije delovala.

A onda, u osam sati ujutru u četvrtak 19. februara 1970. bilo im je dosta. Barem mom dedi Rozariju di Đovineu. Želeo je svoj doručak.

„Ništa se ne dešava, baš ništa“, rekla je nana.

Deda je zasukao rukav: „Dobro, hajde! Hajde, devojko... *Vai! Vai!*“

Mamu je dobro pljusnuo po nozi. Zatim još jednom, jače, po leđima: „Hajde – da te vidimo.“

Mama se napela.

Stigla sam ujutru u osam sati i devet minuta.

Deda je otišao da jede, kao da se ništa nije dogodilo. Nana je otišla do kredenca u uglu sobe. Babica me je uvila u pamučne krpe, a nana se vratila sa ljubičastim kašmirskim „guči“ ćebetom, poklonom od jednog saradnika, i umotala me u njega.

Sasvim prikladno. Bila sam rođena među mafijom. Bila sam princeza mafije.

Majka nije imala mnogo mleka, pa me je nekoliko puta podojila nana. Volela sam nanu. Uvek sam joj bila miljenica. Ipak, to „guči“ ćebence nije bilo staklena cipelica. Početak mog života bio je veoma nalik Pepeljugi *pre* nego što je na pozornicu stupio princ. I svakako nije bio bajka.

Dok sam odrastala, porodica je surovo obavljala svoje poslove, a to je uključivalo mnogo oružja i droge i smrti. Za porodicu mog oca oduvek je bilo tako.

Nana je bila čistokrvni Serano, rođena u oblasti Kalabrija u legendarnom klanu 'Ndrangeta koji je deo kalabrijske mafije. Reč se prevodi kao čast ili odanost, a odanost porodici (ili *'ndrini*) je u krvi, i teče im kroz vene.

Nana ne ume da se potpiše – koristi X na dokumentima – ali spada među najznačajnije likove mafije u poslednjih nekoliko decenija, naširoko poznata kao *La Signora Maria*, gospođa Marija. Vlasti

se uvek pohvalno izražavaju o njoj. Videla sam italijanske pravne spise koji je svrstavaju među najopasnije žene u Italiji.

Po njoj sam dobila ime – Marija Elena Mariza (di Đovine) – ali me svi uvek zovu Mariza; da izbegnemo zabunu, rekli su. Zabunu? Ta im je bila dobra. *La Signora Maria* je jedinstvena.

’Ndrangeti se ne možeš priključiti; tvoje članstvo je određeno. Sva nanina deca su znala zakone takve domaće i teritorijalne mafijaške porodice. Viđali su ih kao deca u Kalabriji, gde je moja nana iz prve ruke učila jevanđelje nasilja. Ljudi misle kako mafijom upravljaju samo muškarci, a maloj ženi nije dopušteno ni da promeša sos za testeninu. Na oko pola sata plovidbe preko Mesinskog moreuza na Siciliji, u domu Koza nostre, ženske uloge su bile više nalik na one koje viđamo u filmovima, ali u kalabrijskoj ’Ndrangeti, izgrađenoj na temeljima više od sto pedeset godina stare krvne porodice, žene su uvek snažno učestvovalе i u kuhinji i u zločinu. Postoje čak i sestre u *omerti* – mafijaškom zakonu ćutanja. Pričaju se priče o obredima uvođenja žena koje nisu bile rođene u porodici kao znak zvaničnog prihvatanja. Krvne veze i porodične proslave kao što su venčanja, pričešća, krštenja i sahrane, čine suštinu života. I smrt. Sa mojom nanom nikada nije bilo sive zone. Nije bilo ničег dvo-smislenog sa *La Signora Marijom*.

Bila je *boss*, najviši zakon.

I svekrva Pet Rajli iz Blekpula.

Mama je bila prelepa – plavokosa, lepo građena i zabavna – ali odgojena u predgrađu severozapadne Engleske da bude praktična i razumna. Do određene tačke. Uvek je bila odlučna, svoja. Blekpulska svetla* neće biti jedina jarka svetla u njenom životu.

Patriša Karol Rajli pripada bebi bum generaciji, rođena je 17. januara 1946, nešto malo više od godinu dana nakon što se njen otac, Džek Rajli, vratio kući iz rata, iz sanitetske službe. On i baka Doroti imali su još dve ćerke, Džilijan i Šeron. Deda je radio kao

* Godišnji festival osvetljenja osnovan godine 1879. i koji se održava svake jeseni u Blekpulu. (Prim. prev.)

piljar, a baka je imala dva posla, jedan u piljarnici, a drugi u lokalnom bioskopu Odeon. Prekovremeni sati su im konačno omogućili da se presele iz opštinskog stana u sopstvenu kuću koju su kupili za tri hiljade funti.

Za devojke su prava poslastica bili sendviči sa paštetom od lososa i čaj na plaži pored blekpulskog šetališta. Živeli su dobro, ali mirno, obično. Nikada nije bilo nikakvih iznenađenja. Lako je razumeti da je pametnoj tinejdžerki kakva je bila moja mama sve to dosadilo.

Ona ima svoju umetničku stranu, ima „oko“. Sjajna je u umetnosti. Završila je višu umetničku školu i mogla je da predaje u školi, ali njen otac joj nije dozvolio da studira umetnost. Mislio je da će to biti gubitak vremena – što da stiče zvanje, kada će se udati i roditi decu. On i baka su za svoje ćerke samo želeli muževe, ne komplikacije.

Mami je bilo svega dosta. Volela je svoj posao aranžera izloga za Litlvuds u Blekpulu, ali imala je osećaj da se kreće predvidljivim putem, sa koga je nekako morala da skrene. Kako su se dani smenjivali od ponedeljka do petka, tako se ona osećala sve više zarobljenom. Imala je *dobrog* dečka: Alana, visokog, zgodnog, nekog koga si mogao odvesti kući na riblje štapiće za večeru. Nije to bila velika strast. Kada je Alan počeo da priča o braku, oglasila su joj se zvona za uzburu. Mora da postoji nešto više od ovoga, zar ne? Brenda, njena najbolja drugarica, to nešto je pronašla u Americi gde je čuvala decu. Ili je barem tako napisala u svojim mnogobrojnim opširnim plavim avionskim pismima o momcima i razuzdanim izlascima.

„Amerika? Nikada!“ vikala je baka Doroti. „Šta fali ovdašnjem životu? Za nas ostale je dovoljno dobar.“

Ali za mamu nije bio. Imala je osećaj da nigde nije bila, i ništa nije radila. I, čudno, nije *pripadala*. Tražila je nešto što, bez obzira na svoje roditelje, nije mogla da razume. Odbacila je predviđanja svojih roditelja da će joj biti dosadno i da će joj nedostajati porodica. Ali dovoljno ih je poštovala da se s njima nagodi u vezi sa odlaskom u Ameriku. Pročitala je oglas u *Lankašir ivning postu* koji

je objavila jedna italijanska kompanija za zapošljavanje bebisiterki iz Engleske. Začkoljica je bila u tome što je morala da ode u Italiju da bi dobila posao. Mama i tata su joj nerado dali svoj blagoslov – Italija je bila bolja od leta preko Atlantika – i nakon što je jedanaest dugih nedelja subotom uveče samo gledala televiziju, nije ništa trošila, nije nikuda išla, kupila je kartu za Milano.

„Naša Grejsi“, omiljena pevačica narodne muzike njene nane, Grejsi Filds, koja je rođena iznad restorana brze hrane u Rokdejlu, u Lankaširu, sada je živela na Kapriju. To je imalo veze s italijanskim! Bilo bi lepo otići u Ameriku, pomislila je, ali iz Evrope bi joj bilo barem lakše da se vrati kući ako joj se ne dopada. Stigla je na aerodrom Malpensa u Milanu sa trideset funti, bez znanja ijedne italijanske reči i zapanjujuće velikim nadama i optimizmom za dvadesetjednogodišnju curu iz Lankašira.

Bila je senzacija. Godine 1967, plavokose Engleskinje su još bile nešto novo. I odmah je sklopila prijateljstvo sa Adom Omodi, koja je imala osamnaest godina i bila najstarija od četvoro dece koju je trebalo da čuva. Uskoro su sklopile dogovor o razmeni: Pet je pomagala Adi oko engleskog, a Ada je učila Pet italijanski.

Bio je to *La Dolce Vita*. Pet i Ada su zajedno odlazile u kupovinu, i išla je na letovanje sa porodicom Omodi u Rimini gde su imali svoju vilu. Među gostima se nalazio i Đovani Đani Rivera, zvezda fudbalskog kluba Milano i italijanske fudbalske reprezentacije. A Pet je privlačila podjednaku pažnju kao i slavne ličnosti na zabavama oko bazena. Navikavala se na to. Porodica Omodi je živela u centru Milana i mnogo su joj zviždali dok je svakodnevno pratila decu u školu, čak i više nego kada je išla kući sama. Gledala je pravo ispred sebe, i ni na koga se nije osvrkala.

Osim na Alesandra.

On je bio sudbina, Sveto Trojstvo, visok, crn i zgodan: imao je andeosko lice, kao renesansna slika iz njenih umetničkih knjiga. Pet se zaljubila do ušiju kada ga je ugledala kako stoji na ulazu u berbernicu gde je radio. Videla ga je, i on ju je posmatrao svakog

radnog dana. Ali nisu međusobno razgovarali sve do dana kada se Pet mučila sa nekim smeđim papirnim vrećama iz kupovine, a Alesandro se ponudio da joj pomogne do kuće.

Počeli su da se zabavljaju, i bio joj je prva prava ljubav, prvi ljubavnik. Provodila je svaki trenutak koji je mogla sa Alesandrom: ispunjavao joj je dane, misli i život. Bila je to ona nepodnošljiva prva ljubav, ona koja ti oduzima dah, tako snažna, tako sveobuhvatna da je pravo čudo što ne eksplodiraš.

Sve vreme su pričali italijanski; Pet je savladala svoje lekcije. Slobodnim danima i praznicima su putovali u Rim, Napulj, i najčešće do obližnjeg jezera Komo gde su uživali kraj vode, on je šaputao njeno ime i vodili su ljubav.

Kada je porodica Omodi najavila da napušta Milano, nije pošla sa njima već je očajnički tražila posao blizu svog čoveka, blizu Alesandrove berbernice. Odbijala je poslove dadilja i bebisiterki po čitavom gradu dok nije pronašla odgovarajuće mesto. Deca su bila noćna mora, ali nije dozvolila da joj to uništi san. Alesandro, mladi dvadesettrogodišnjak, uradiće to sasvim sam.

Krenuli su na redovan izlet subotom po podne do jezera. Alesandro je bio tih i zamišljen dok je širio prostirke. Bili su zajedno više od godinu dana i Pet je pomislila da će je možda zaprositi.

Umesto toga, zadrhtala je na suncu kada je rekao: „Peti, volim te, ali ne mogu da se oženim tobom. Porodica mi je ugovorila brak s nekom drugom. Nemam izbora, nikakvog izbora.“

Pet nije mogla da veruje. Bilo je besmisleno. Alesandro je bio sa juga Italije, gde je kultura možda bila stroga kao u islamu, ali ugovoreni brak? Aprila 1969? Nije mogla da razume.

Alesandro je pokušao da joj objasni koliko je to ozbiljno. Njegovi roditelji su otkrili da se viđa sa Engleskinjom. Otac mu je bio tako ogorčen da je sinu stavio nož pod grlo i prosiktao: „Ostaćeš s tom Engleskinjom samo preko mene mrtvog“.

Alesandro je rekao da moraju da prekinu vezu odmah, na licu mesta. Bilo je gotovo, zauvek.

„Tako mi je žao, Peti, ali nema drugog načina. To je izvan moje moći. Moram da uradim ono što moj otac traži.“

Preklinjala ga je da se predomisli. Mogao je da pobegne s njom u Englesku. Mogli su da se sakriju u Italiji. Odu u Francusku. Ameriku. Nije vredelo. Oboje su plakali dok ih je Alesandro vozio nazad u Milano. Poljubio ju je poslednji put kada ju je dovezao. Hladno.

Pet je plakala i plakala nedeljama. Spavala je samo kada je bila potpuno iscrpljena, jer su joj se misli kovitlale, i neprekidno postavljale pitanja. A sve se u stvari svodilo samo na jedno pitanje: zašto?

Jedino što joj je održavalo zdrav razum bila je nada da je u pitanju zabuna: Alesandro će joj se vratiti, odustaće od ugovorenog venčanja i sve će se dobro završiti.

To je bila samo njena mašta; stvarnost joj je još više ranjavala srce. Prijatelji su joj preneli da je Alesandro upoznao svoju buduću nevestu i da je datum venčanja dogovoren. Slomila se. Plakanje je prestalo. Kada u njoj više nije ostalo suza, otišla je da vidi Alesandra u berbernicu. Histerično je dozivala svog ljubavnika da izađe.

„Ubiće me zbog tebe, Peti!“ doviknuo joj je Alesandro. „Ubiće me ako nastaviš sa ovim! Odlazi pre nego što nas neko vidi.“

Zalupio je vrata Peti pred nosom. Uz glasan škljocaj navukao je tešku rezu. Taj zvuk joj se urezao u srce.

Ponovo je pronašla suze. Grunule su dok se vukla ulicom. To-liko je jecala da je jedva videla dva mladića koja su je pitala da li je dobro i treba li joj prevoz kući.

Ljubav se pretvorila u nemoćni gnev i Alesandro, čovek koga je tako strašno želela, bio je jedini na koga je mogla da ga iskali; psovala ga je, razmišljajući na mešavini engleskog i italijanskog: „Tako! Pokazaću mu šta je šta. *Vivi il presente*.“*

Bez trunke razmišljanja o tome šta radi, ušla je na zadnje sedište automobila za koji je uskoro primetila da je veoma skup. Delovao je potpuno novo. Osećala je miris kože.

* Ital. Živi u sadašnjosti. (Prim. prev.)

Vozač, koji se predstavio kao Luka, reče: „*Momento!*“* Morali su da sačekaju još jednog prijatelja, samo nekoliko trenutaka i onda će krenuti. Pobrinuće se za nju, odvesti je kući. Ne treba da se brine, neka prestane da plače. Drugi momak, Franko, seo je sa njom na zadnje sedište.

Vreme je prolazilo, a Pet nije bilo briga. Čutke je sedela sva obavijena svojom bolnom uznemirenošću. Bio je to kraj njenog sveta, njenog života. Bila je povređena. Unutra se osećala mrtvom.

Odjednom, vozač je sa nekim stupio u razgovor. Začuo se škljocaj i povlačenje suvozačkih vrata. Nizak, žilav mladić sa slapom crne kose seo je pored vozača.

Izvio se, okrenuo, i zagledao u Pet sa nestašnim osmejkom: „*Ciao, bella! Ciao, tesora.*“ („Zdravo, slatkišu! Zdravo, lepotice!“)

Zvao se Emilio. Emilio di Đovine.

* Ital. Trenutak. (Prim. prev.)

POGLAVLJE 2. ZEMLJA ČUDA

*„Biti pošten, kakav je danas svet, znači
biti odabran između deset hiljada.“*

VILIJAM ŠEKSPIR
HAMLET

Luka, vozač, pozvao je Pet u noćni klub i ona je pristala. Želela je da zaboravi Alesandra. Obukla je žutu haljinu da se oraspoloži i izašla s namerom da se bezazleno zabavi.

Te večeri Lukin najbolji prijatelj Emilio di Đovine ponovo se nekim čudom stvorio u svojoj tesnoj košulji i još tešnjim pantalonama. Stigao je kasno u taj bučni, zadimljeni noćni klub, i objasnio da je slupao pozajmljeni automobil, što vlasniku baš i nije bilo zabavno. Emilio se nije brinuo. Dok su ga njegovi prijatelji zasipali pitanjima o nesreći, on je slegnuo ramenima: „Dešava se.“

Posmatrao je Pet kako pleše i ubrzo se probio preko krcatog pleznog podijuma da razgovara sa njom. Kao da Luka nije ni postojao.

„Želiš li da te odvezem kući? Zašto ne izađeš sa mnom?“ Rekao je da će je izvesti naredne večeri.

„Bolje da me ne pratiš kući“, rekla je. „Došla sam sa Lukom.“